

кръв, да се подпаля умраза... Нима нямаше други средства, други възможности, за да се сломи един враг? Нима любовта, милостта нямаше по-лесно да отключат яките порти, да сринат мощните бойници?

На третия ден, на велика събота, Варна падна в ръцете на българите. Калоян заповяда да хвърлят мъртвите ромеи в крепостния ров и да ги засипят с пръст. Срина стените до основи и разруши града.

— За урок и за пример — каза той. — Нека всеки ромейски град знае от сега нататък какво го очаква, ако не се подчини с добро. Нека помнят Калояна Ромеоубиеца! — и жестока, безмилостна усмивка гърчеше лицето му. Напразни бяха молбите на Иоан-Асена.

— От корен ще го изчистя, това нечестиво племе — се заканваше царят. — Сто и петдесет години то вероломно владя нашите земи. Сега дойде ред да изкупува прегрешенията си.

Но вечерта, когато ^еколиничи пред малката си походна икона ^{на}свети Димитър, сякаш мечът на чудотвореца блесна по-ярко от всеки друг път в полумрака на шатрата, сред димящия мрачен пламък на борините.

И страшният цар изтръпна.

Сякаш пред знамение.

Глава VII

Наближаваше празникът на Солунския Чудотворец.

Боляри, клирици, войводи, крепостни и себри напущаха кулите, манастирите, крепостите, градовете и стасите си и в дълги върволици, на коне и кочии, или пеш, се отправяха към престолния град, за да присъствуват на голямото тържество.

Постите на Чудотвореца почваха още двадесет и шест дни преди Димитровден, а службите и химните гнаеваха пет дни по-рано.